

כז:

עין משפט
גר מצוה

ועל החלה שנשמאת לא יזונה בטקופה. פרש"י דלמלי מוי או לאכילה הא טמאה היא אי להסקה תחת תבשילו אין שורפין קדשים ביו"ט וכו"ט ירלנה לפני כלבו דלמרינן כפסחים (דף ג. וס) גבי תרומת חמץ ומריזה לפני כלבו וי"ל דמניה לכלבו אע"ג דאין כאן שום טורח וזו ביעורו וכספ"א שורפין כך אין מנערים דרמנחמא אחשבה להכערמו אע"ג דהו לנורך כדלמך אין מלליקין בשמן שרפה ביו"ט ואע"פ שהו לנורך יו"ט להדליק לנורך אכילה וקשה דהא דאין שורפין קדשים ביו"ט היינו טעמא משום טורח מלאכה לעשות א"ל ולעסקו בשריפתו אבל הכא כשנומן החלה לפני כלבו אין כאן שום טורח מלאכה לכן י"ל דלךך אין נומנה לפני כלבו משום דמזונה נשרפה כדלמך בשבת (דף ה. ה.) כשם שמתנה לשרוף הקדשים שנעמלו כך מזה לשרוף את התרומה שנעמלת אבל גבי תרומת חמץ דקלמך מריזה לפני כלבו לא מירי כשנעמלה אלא משום ביעור חמץ ולכן אינה לריזה שריפה וכן משמע בתורה (דף ג. ג.) דחשיב לה לתרומה טמאה כהדי הנשרפין וקלמך הנשרפין לא יקברו ומי"מ קשה דהיכי מדמה תרומה לקדשים לנימך שאין שורפין תרומה ביו"ט אימח שאני שריפת קדשים דלית כהו לנורך הדיוט כלל לךך אין שורפין אבל תרומה לנורך הדיוט להסיק תחת תבשילו אימח ישרפנו ביו"ט תחת תבשילו דהא אימח לנורך אכול נפש ומירך רבינו יחזק תחת תבשילו הואיל ואית ביה נמי לנורך גבוה בטל ליה לנורך הדיוט אלא לנורך גבוה והו כאלו כולו של גבוה וזויה מדלגיל (דף יט. ו) דלמרינן נדרים ונדבות אין קרבינ ביו"ט ואפילו שלמים ואמלי והא שלמים לנורך הדיוט אית כהו אלא וזויה בטל ליה חלקו אלא חלק גבוה והו כאלו כולו לגבוה והא נמי גבי תרומה ניימח הכי וקשה לפי זה דל"כ לית פסחים היכי דמאי יו"ט הא אית ביה לנורך גבוה כי אס ללי אה ואמלי לא בטל ליה אלא מלות גבוה את מה שיש להדיוט אלא וזויה י"ל דאין קושא מעטס זה דמלות גבוה לא בטל חלק הדיוט וגי שלמים שאני דעיקר הקרבה בטל גבוה וכהניס ובעלים משל גבוה קא אז ומנה שאין שורפין את התרומות היינו גזרה [בבהמת קדשים. ורבי טרפון דשרי משום ציון קדשים:] מ"י גריפת

רבינו חננאל

וכן רבה היה חייף בעירי. ואיתו ליה כבוד לבקרו. דלי ורשיה וזאת למאן. ואמר ליה ויל הירצנו ותא למחיה. אחא למחיה. א"ל אין נפל ביה האי מומא. א"ל כבודו חיי שנינו דרמו מאחורי דהוצא. הכניס ראשו בין הוצא לאכול שערור. פרישה כלמך חתך הקין שמהו. א"ל ודילמא חיי גימח ליה. א"ל לא. ונפחא דאמר של בין הוצא מוס לא ידוה בו. אין לך שלא ידוה בו מוס. אבל אם יש בו מותר לאוכלו כמורה. מניין שאסור לגרום לו מוס. שלא יביא כעך ויתן כאינו של בני כד שיבא כלב ורשעו. חיל כל מוס לא ידוה בו כמורה. אלא כמאן שאסור לגרום לו. מתני' בהמה שמה לא יזונה מלקוחה ביו. משנה זו סתם הוי. וקתי לא יזונה מקופה. לימא תנן סתמא דלא כר' שמעון. דתנן מחתינן את הדיעות לפני בהמה ואת הנבלה לפני הכלבים. ואמרין אפילו חיקא ר' שמעון. מחתינן בשמה ביו"ט. ומדד ר' שמעון בשויה כערב יו"ט בחיים ומתו ביו"ט שאסורין לטלות. הניחא למר בר אמימר משיב רובא דאמר מודי ר' שמעון (בבעלי חיים שמתו שאסורין. אלא למיד חילוק היה ר' שמעון אפילו בבעלי חיים שמתו ביו"ט. שמתו לטולין ליתוהו לפני הכלבים. מאי איכא למימח. דרמנא זעירי למשנתו כבהמת קדשים שנתנה קבורה. ואמר להאכילה לבלבים. לפיכך לא יזונה מקופה. ואמרין מתני' מי דיקא דבהמת קדשים היא. וקתי עליה ועל הבהמה. עליה דמיא וזלה. מה תלה דרש אף בהמת קדש. דייקין מינה טעמא דהיה בהמת קדשים. הא בהמה רחולין שמה ביו"ט מותר לטלותה אכילה ר' שמעון. הניחא למיד חילוק היה ר' שמעון בבעלי חיים שמתו שמתו לטולין. אלא למיד מודי היה שאסורין מאי איכא

אין צדין פרק שלישי ביצה

וכ"ט שוילי קא משיל. פעמים שהיה טרוד בעיו"ט ומשרלה המומין אומר לו לך עכשו וזה שאלנו על המוס אף כהו לו מפני שנחשו כהניס על הכבורות להטיל בהם מוס דתמן (בכבורות דף ג. ה.) כל המומין הראויים לנכר צדין אדם רועי ישראל נחמנים רועי כהנים אין נחמנים ונרין להביא עדים שמאליו כהו לו: **הסווא גברא.** כהן היה: **דלי עיניה.** כהו עיניו: **הולא.** נגד של קוליס: **סווא עיניו** שיערי ככך **גיסא דהולא.** שערין היו מושלטים מעבר לנגד והכבור היה לעבר השני: **ופרטיה לשפופיה.** קרע שפתיו. והיא שניה בנזומי הככור שפתו שנפגמה (לעולם הוא ניכר: **אס גרמס ליה.** מדעת נתת השערות שם שנחשדתם על הכבורות מפני טורח הגדול והיציאה האטל עליו שיראל אינו מטפל בו אלא שלשה מדשים ונותן להן: **לא ייפוי.** קרי ביה לא ייפוי: ה"ג מוס לא ייפוי בו אין לי אלא כו'. **אי כהת מוס ולא כהת כל לא היה לו לאסור גרמא אלא נחית מוס משם אלא עכשו אמר מוס לאסור נחית מוס משם ואמר כל מוס לאסור גרמא: **מתני' חלס שנעמלס.** אינה ראויה לכהן היה דהא נכחילה אסורה לעולם ובהסקה זו לתמה ללבו ביו"ט אסור דאין מנערינן קדשים טמאים מן העולם ביו"ט ואפילו ע"י אכילה כהמה דק"ל) שאין שורפין קדשים ביו"ט ולא חזק דוקא שריפה משום דהנערה שאל לנורך היא דהא אין מלליקין בשמן שרפה ביו"ט הנערה לנורך היא דמלקת נר ביו"ט לנורך אכילה היא ומותרת אפילו הכי בשמן שרפה לא והוא שום תרומה שנעמלת דגזרת הכתוב היא שאין קדשים טמאים מתנערים ביו"ט דרמנחמא אחשבה להנערינן דמכוי כהו ישרף (ויקרא ו) הלך מלאכה היא: **גב' ואס נכנלס לפני הכלבים.** וכשמנכנלה בשבת קלמך מדפליג רבי יהודה עלה ואמר אס לא היתה נבלה מע"ש אסורה לפי שאינה בין המוקין: **כבעמי חיים.** כהה פרישה בין השמשות: **שמו. ביו"ט: שאסורים.** וכי שריא נמוכנת בין השמשות דעמיה עלויה להאכילה לכלבים: **כבעמי קדשים.** שאסורה כהנה וטעונה קבורה והניס נפידת דענייה העמדה והערכה אי נמי אין פודין קדשים להאכיל לכלבים ואפילו למאן דלמך פודין ביו"ט לא פרקי לה הלך לא מויא: **אלא טעמא דקדשים.** כיון דדיקא מתני' למתנייה דומיא דחלה על כרחך שמעינן מינה דדוקא כקדשים נקט ופרטינן אלא טעמא דקדשים בתמייה: **הא דחולין שריא.** לכלבים ולא מתקרא משום מוקפה: **הניחא למר כריה דרבי יוסף כו'. איכא****

אובי"ט שוילי קא משילל היה עוברא כי הא דההוא גברא דאיתו בוברא לקמיה דרבא אפניא דמעלי יומא טבא הוה יתיב רבא וקא חייף רישיה דלי עיניה וחזייה למומיה א"ל לי האיודא ותא למחך כי אחא למחך אמר רבי היה עוברא א"ל הוה באיךך גיסא בהדי דבעי למיכל עייל רישיה ופרטיה הוצא לשפופיה א"ל דלמא את גרמת ליה א"ל לא ומנא תימרא דגרמא אסור: **דתניא ימוב לא היה בו אין לי אלא שלא יהיה בו מוס ימניין שלא יגרם לו על ידי דבר אחר שלא יביא בצק או דבלה ויניח לו על גבי האון כריא שיבא הכלב וישלנו ת"ל כ"ל מוס יאמר מוס ואמר כל מוס: **מתני' יבל כהמה שמתה לא יזונה ממקומה ומעשה ושאלו את רבי טרפון עליה יועל החלה שנעמלת ונכנס לבית המדרש ושאל ואמרו לו לא יזום ממקומם: **גב' לימא תנן סתמא דלא כר' שמעון (דתנן) ר' שמעון אומר "מחתינן את הדלועין לפני הבהמה ואת הנבלה לפני הכלבים" ר' יהודה אומר אם לא היתה נבלה מערב שבת אסורה אפילו תימא ר' שמעון מודה ר' שמעון בבעלי חיים שמתו שאסורין הניחא למר בר אמימר משמיה: **דרבא דאמר מודה היה רבי שמעון בבעלי חיים שמתו שאסורין שפיר אלא למר בריה דרב יוסף משמיה דרבא דאמר חלוק היה רבי שמעון אפילו בבעלי חיים שמתו שמתו מאי איכא למימר ה"רנומה זעירי בבחמה קדשים דיקא נמי דקתני עליה ועל החלה שנעמלת מה חלה דקדישא אף בהמה דקדישא אלא טעמא דקדישא היא דחולין שריא הניחא למר בריה דרב יוסף משמיה דרבא דאמר חלוק היה ר' שמעון אף בבעלי חיים שמתו שמתו שפיר אלא למר בר אמימר משמיה דרבא דאמר מודה היה רבי שמעון בבעלי חיים שמתו שאסורין מאי איכא למימר הכא במאי עסקינן: **במסוכנת ורברי הכל: מתני' אין נמנין על הבהמה לכתחלה ביו"ט אבל נמנין עליה מערב יום טוב ושוחטין ומחלקין ביניהם: **גב' מאי אין נמנין אמר רבי יהודה אמר שמואל יאין פוסקין דמים לכתחלה על הבהמה ביו"ט היכי עביד אמר רב מביא שתי בהמות ומעמידן נמי הכי יאמר אדם לחברו הריני עמך בסלע הריני עמך בסלע. הריני עמך בשוים. שמועא פוסק דמים, אלא אומר לו הריני למחצה או לשליש או לרביע: **מתני'**************

למימר מתני' דדיקא לאשמועינן דחולין שריא ר' שמעון היא דלית ליה מוקפה: **אלא למר כריה דאמימר.** מני לא ר' יהודה ולא ר' שמעון: **הכא כמאי עסקינן כפסוקינא.** לעולם ר' שמעון היא ומתני' כמסוכנת דשרי ר' שמעון כהו ואמר מחתינן את הדלועין כו' הלך טעמא דקדשים לא יזונה הא דחולין שריא: **מתני' אין נמנין.** גמ' מפרש מאי היא: **אבל.** שחט הוא הטבח כלל פסוק דמים ומחלקין אותה ביניהם ולמחר לפסוק להם דמים: **גב' * אין פוסקין דמים.** דמקח וממכר בשבת וכו"ט אסור (ו) כספר עזרה (תמייה ג): **היכי עביד דקמי שחט הוא ומחלקין ביניהם היכי עביד שידעו למחר כמה היתה שזה לפסוק דמיה: מביא.** להס ביו"ט שתי בהמות שזת ויאמר ראו שזו כזו ולמחר שמין את הנומרת: **הריני עמך.** נמנה על כהמה זו כקלע והיינו כשמואל דלמך אין פוסקים לה דמים ביו"ט: **מתני'**

מסורת הש"ס

(א) בכורות ג: [מנחות ו:]; (ב) וסס בכורות ג. אחא יתן וירא כשלאותו פ' כהו (ג) וסס בכורות ג. אחא יתן וירא כשלאותו פ' כהו (ד) שבת קט: (ה) ויל דמנחה (ו) לפי ג: (ז) פ"ש שבת קט: ע"ש. (ח) פסחים ו: (ט) שבת מה: (י) דרבי וירא שסו ויחמל י"ל דרמא וכן הויה שס. (יא) שבת קמח: (יב) [תוספ' פ"ג. (יג) בכורות ג: (יד) שבת מה: כד. (טו) ופ"י דשרי לקתן ל' דיה משום מקח וממכר. (טז) ופ"י חו"ט שבת מה: כד. (יז) ופ"י חו"ט שבת מה: כד. (יח) פ"י חו"ט שבת מה: כד. (יט) פ"י חו"ט שבת מה: כד. (כ) פ"י חו"ט שבת מה: כד.

תורה אור השלם

1. ואיש כי יקריב זבח שלמים ליה לפלג בדר או לרבה בבקר או בצאן חמישי יהיה לרצון כל מוס לא יהיה בו. ויקרא כב כא

גליון הש"ס

רש"י ר"ה אין פוסקין וכו'. פ"י רש"י לקתן דף ג' פ"א דיה משום כהן וממכר: בא"ר בספר ע"א. מלימח דש"ס סוטה דף ג' ע"א וכן בעזרה וכו' וזוהי בתמייה ח' וע"י פסח"ד דף ג' ע"ב:

מוסר רש"י

אמר מוס ואמר כל מוס. כלומר מוס לא יהיה בו מ"י למיכת ומכיל כל מוס. למיכת סולס (מחנות ו) מחתינן את הדלועין. התלמידין וימיהו סתמן וזו למחל בהמה קרימי אלא לחס. ובג"מ וזל אמרין מוקין הן לכהנה למחל חסן הן (משן עזרה) וזל אמרין טרמח דללו לנור הוא (לש"י ג.) ואת הבהמה שמתנה חיים ויון השמשות יפיה עומת לחס יפיה מחתינן (שבת קט) ואלע"פ שמתנה כהת. דבין השמשות לא היתה עומת לחס כלבים. אפילו הכי שרי דלית לן מוקפה בשבת (לש"י ג.) מודה היה ר' שמעון. דלע"י דלמך מחתינן הנבלה לפני הכלבים. הני מילי כמסוכנת דעמיה עליה מחתינן לכלבים. אבל מודה היה כלמך חיים. כלמך כמתינן שמתו שאסורין (שבת מה.)

1. ונראה דל"ל דכיון דמחתינן היתה מתיי"ט דמיה עליה מחתינן ויהי כהו כהו כהו. 2. ויקרא כב כא. 3. ויקרא כב כא. 4. ויקרא כב כא. 5. ויקרא כב כא. 6. ויקרא כב כא. 7. ויקרא כב כא. 8. ויקרא כב כא. 9. ויקרא כב כא. 10. ויקרא כב כא. 11. ויקרא כב כא. 12. ויקרא כב כא. 13. ויקרא כב כא. 14. ויקרא כב כא. 15. ויקרא כב כא. 16. ויקרא כב כא. 17. ויקרא כב כא. 18. ויקרא כב כא. 19. ויקרא כב כא. 20. ויקרא כב כא. 21. ויקרא כב כא. 22. ויקרא כב כא. 23. ויקרא כב כא. 24. ויקרא כב כא. 25. ויקרא כב כא. 26. ויקרא כב כא. 27. ויקרא כב כא. 28. ויקרא כב כא. 29. ויקרא כב כא. 30. ויקרא כב כא. 31. ויקרא כב כא. 32. ויקרא כב כא. 33. ויקרא כב כא. 34. ויקרא כב כא. 35. ויקרא כב כא. 36. ויקרא כב כא. 37. ויקרא כב כא. 38. ויקרא כב כא. 39. ויקרא כב כא. 40. ויקרא כב כא. 41. ויקרא כב כא. 42. ויקרא כב כא. 43. ויקרא כב כא. 44. ויקרא כב כא. 45. ויקרא כב כא. 46. ויקרא כב כא. 47. ויקרא כב כא. 48. ויקרא כב כא. 49. ויקרא כב כא. 50. ויקרא כב כא. 51. ויקרא כב כא. 52. ויקרא כב כא. 53. ויקרא כב כא. 54. ויקרא כב כא. 55. ויקרא כב כא. 56. ויקרא כב כא. 57. ויקרא כב כא. 58. ויקרא כב כא. 59. ויקרא כב כא. 60. ויקרא כב כא. 61. ויקרא כב כא. 62. ויקרא כב כא. 63. ויקרא כב כא. 64. ויקרא כב כא. 65. ויקרא כב כא. 66. ויקרא כב כא. 67. ויקרא כב כא. 68. ויקרא כב כא. 69. ויקרא כב כא. 70. ויקרא כב כא. 71. ויקרא כב כא. 72. ויקרא כב כא. 73. ויקרא כב כא. 74. ויקרא כב כא. 75. ויקרא כב כא. 76. ויקרא כב כא. 77. ויקרא כב כא. 78. ויקרא כב כא. 79. ויקרא כב כא. 80. ויקרא כב כא. 81. ויקרא כב כא. 82. ויקרא כב כא. 83. ויקרא כב כא. 84. ויקרא כב כא. 85. ויקרא כב כא. 86. ויקרא כב כא. 87. ויקרא כב כא. 88. ויקרא כב כא. 89. ויקרא כב כא. 90. ויקרא כב כא. 91. ויקרא כב כא. 92. ויקרא כב כא. 93. ויקרא כב כא. 94. ויקרא כב כא. 95. ויקרא כב כא. 96. ויקרא כב כא. 97. ויקרא כב כא. 98. ויקרא כב כא. 99. ויקרא כב כא. 100. ויקרא כב כא.